

Zdaniem skarżącej Komisja popełniła szereg naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie stwierdzając, po przeprowadzeniu uprzedniego badania zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾, iż rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych zgłoszona przez Królestwo Hiszpanii jest uzasadniona zgodnie z unijnymi regulacjami w zakresie pomocy. Skarżąca przedstawia pięć zarzutów.

W zarzucie pierwszym skarżąca podnosi, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 4 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, mimo iż istniały poważne wątpliwości dotyczące zgodności zgłoszonej pomocy z rynkiem wewnętrznym. Dlatego też skarżąca twierdzi, że Komisja w sposób oczywisty naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

W zarzucie drugim złożonym z dwóch części skarżąca twierdzi w części pierwszej, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd w ocenie stwierdzając, że środek zgłoszony przez Królestwo Hiszpanii odpowiada konieczności rekompensaty kosztu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym uzasadnionym względami bezpieczeństwa dostaw, gdyż nie istnieją obecnie, ani nie jest przewidywane, aby pojawiły się w średnim okresie czasu kwestie związane z bezpieczeństwem dostaw w Hiszpanii; w drugiej części skarżąca podnosi oczywisty błąd w ocenie dotyczący uznania, że zgłoszony przez Królestwo Hiszpanii środek jest zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 106 ust. 2 TFUE i zgodnie z trzecią dyrektywą w sprawie energii elektrycznej.

W trzecim zarzucie skarżąca podnosi, że pomoc państwa, na którą zezwoliła Komisja, jest sprzeczna z materialnymi i czasowymi granicami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 1407/2002⁽²⁾ w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego i we wniosku dotyczącym rozporządzenia Rady w sprawie pomocy państwa ułatwiającej zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla.

W czwartym zarzucie skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, zgodnie z którą jest ona zobowiązana do starannego, dokładnego i bezstronnego zbadania wszystkich mających znaczenie elementów stanu faktycznego sprawy, a to ze względu na to, że nie uznała za stosowne przed podjęciem decyzji zapoznanie się ze wszystkimi możliwymi opiniami, aby była w pełni poinformowana o całości okoliczności sprawy, woląc zatwierdzić zgłoszony środek na pierwszym etapie.

W piątym motywie złożonym z trzech części skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła ustaloną w orzecznictwie zasadę, która uniemożliwia Komisji uznanie za zgodną ze wspólnym rynkiem

pomocy państwa, która narusza inne postanowienia traktatu, w szczególności ze względu na to, że pominęła okoliczność, że środek ten narusza przepisy w zakresie swobody przepływu towarów, cele, do których zmierzają dyrektywy dotyczące rynku wewnętrznego w zakresie energii elektrycznej i celów zrównoważonego rozwoju Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1407/2002 z dnia 23 lipca 2002 r. w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego (Dz.U. L 205, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2010 r. — Endesa i Endesa Generación przeciwko Komisji

(Sprawa T-490/10)

(2010/C 328/81)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strony skarżące: Endesa, SA (Madryt, Hiszpania), Endesa Generación, SA (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciel: M. Merola, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności decyzji w całości oraz
- zasądzenie na rzecz skarżących całości kosztów związanych z wniesieniem skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja Komisja jest tożsama z decyzją będącą przedmiotem spraw T-484/10 Gas Natural Fenosa SDG przeciwko Komisji i T-486/10 Iberdrola przeciwko Komisji.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy oczywistego błędu w ocenie, jaki popełniła Komisja uznając, że środek będący przedmiotem zgłoszenia objęty jest dyrektywą 2003/54/WE.⁽¹⁾ W tym zarzucie skarżące podnoszą, że:

- Komisja popełniła oczywisty błąd uznając, że art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE nie wymaga, aby władze krajowe powoływały się na względy bezpieczeństwa dostaw i wykazywały ich istnienie w celu przyjęcia środków niezgodnych z normami dotyczącymi harmonizacji zawartymi w tej dyrektywie. Taka interpretacja jest sprzeczna z obowiązkiem dokonywania zawężającej wykładni przepisu ustanawiającego wyjątek.
 - interpretacja art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE, której dokonuje Komisja, oznacza zezwolenie państwom członkowskim na korzystanie w sposób nieograniczony z normy, która zgodnie z art. 114 traktatu może być stosowana jedynie przejściowo. Wykładnia przyjęta przez Komisję jest zatem niezgodna z podstawą prawną dyrektywy 2003/54/WE.
 - Komisja popełniła oczywisty błąd przy obliczaniu ustanowionej w dyrektywie 2003/54/WE górnej granicy 15 % w sposób pozbawiający ją skuteczności, do której dąży ustawodawca Unii.
 - Komisja popełniła oczywisty błąd, ponieważ nie istnieją żadne problemy związane z bezpieczeństwem dostaw w Hiszpanii, które uzasadniałyby przyjęcie zgłoszonego środka.
 - zgłoszony środek nie spełnia warunków ustalonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2003/54/WE, który stanowi, że zobowiązania świadczenia usługi publicznej powinny być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne, sprawdzalne i powinny gwarantować spółkom energetycznym Unii równość dostępu do odbiorców krajowych.
- 2) Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu, który popełniła Komisja uznając, że art. 106 ust. 2 traktatu ma zastosowanie do zgłoszonego środka. W tym zarzucie skarżące podnoszą, iż:
- Komisja popełniła oczywisty błąd uznając, że zgodnie z art. 11 ust. 4 dyrektywy 2003/54/WE nie jest konieczne badanie, czy w danym przypadku zostały spełnione warunki istnienia zobowiązania do świadczenia usługi publicznej.
 - Komisja popełniła oczywisty błąd nieprawidłowo oceniając proporcjonalność zgłoszonego środka i ograniczyła tę analizę do stwierdzenia braku nadmiernej rekompensaty.
 - stosując art. 106 ust. 2 traktatu, Komisja nie zbadała usankcjonowanego w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej naruszenia prawa własności, jakie pociąga za sobą zgłoszony środek.

3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia pewnych aspektów proceduralnych. W tym względzie skarżące twierdzą, że:

- Komisja naruszyła art. 108 traktatu i art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 ⁽²⁾ nie wszczynając formalnego dochodzenia, mimo iż istniały obiektywne i spójne przesłanki wskazujące na istnienie poważnych trudności w ocenie zgodności zgłoszonego środka.
- Komisja dopuściła się nadużycia władzy kończąc badanie na etapie poprzedzającym zgłoszenie w celu uniknięcia wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 96/92/WE (Dz.U. L 176, s. 37).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2010 r. — Melli Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-492/10)

(2010/C 328/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Melli Bank plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Ghadia, S. Ashley, solicitors, D. Anderson, QC i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności pkt 5 tabeli B załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB ⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 3 tabeli B załącznika do rozporządzenia Rady nr 668/2010 ⁽²⁾ w zakresie dotyczącym strony skarżącej;
- orzeczenie, że art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 ⁽³⁾ nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.